

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžp/21/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011200395
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011200395.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu C.Y., nar. XX.E. XXXX, bytom v G., Q. XX, zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Ďurčateľovou, so sídlom v Martine, Kollárova 35, proti žalovanému Obvodný úrad v Žiline, so sídlom v Žiline, Janka Kráľa 4, za účasti účastníkov konania 1) SPURS Trading, s.r.o., IČO: 44662025, so sídlom v Martine, Jilemnického 4012/30, zastúpeného advokátskou kanceláriou Gallo, s.r.o., so sídlom v Martine, Jilemnického 30, 2) G.. C. I., nar. X.K. XXXX, bytom v G., P. G. XX, 3) B.. C. E., nar. XX. G. XXXX, bytom v U. XXX, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2011/00559/KRA zo dňa 23. februára 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k 20 S 29/2011-60 zo dňa 21. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k 20 S 29/2011-60 zo dňa 21.februára 2012 , p o t v r d z u j e .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 161,75 € na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Ivety Ďurčateľovej vedený v E. E., K., č. účtu XXXXXXXXXX/XXXX, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom č. k. 20 S 29/2011-60 zo dňa 21.februára 2012 podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/, písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného bývalého Krajského stavebného úradu v Žiline (ďalej len žalovaný) č. 2011/00559/KRA zo dňa 23.februára 2011 a rozhodnutie Mesta Martin č. MSS-12228/2010/4-Ga, Ev. č. 15/2010 zo dňa 19.novembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania - súdny poplatok vo výške 66 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 528,59 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v správnom konaní bolo potrebné merať a hodnotiť potenciálny hluk podľa § 6 ods. 3 písm. b/ vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 549/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o prípustných hodnotách hluku, infrazvuku a vibrácií a o požiadavkách na objektivizáciu hluku, infrazvuku a vibrácií v životnom prostredí v znení vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 237/2009 Z. z. (ďalej len vyhláška č. 549/2007 Z. z.), teda hluk vo vonkajšom prostredí pred obvodovou stenou budov a osobitne tak vo vzdialenosti 1,5 + 0,5 m od steny rodinného domu žalobcu (prvá súradnica bodu P1) ako aj 1,5 + 0,2 m nad podlahou príslušného podlažia (druhá súradnica bodu P1) osobitne tzv. prízemia ako prvého obytného podlažia a ďalšieho podlažia (poschodia), ktoré je tiež obytnou časťou rodinného domu. Správne orgány mali zabezpečiť vypracovanie takej hlukovej štúdie, ktorá by stanovovala predpokladaný hluk vo vonkajšom prostredí na obidvoch obytných podlažiach rodinného domu. V konaní nebolo preukázané, že prízemie alebo prvé podlažie neslúži ako obytná zóna a slúži len na technické zabezpečenie prevádzky rodinného domu (ako napríklad pivnica, kotolňa, garáž, iné priestory, ktoré nie sú obytnými miestnosťami). Krajský súd dospel k záveru, že pri meraní a určení bodu P1 sú podklady rozhodnutia (hluková štúdia) aj samotné rozhodnutie nezrozumiteľné, nakoľko nie je možné posúdiť, akým výpočtom spracovateľ posudku dospel k záveru pri určení druhej súradnice bodu P1 (3 m nad terénom); nie je zrejmé, odkiaľ bol tento bod meraný, nie sú známe parametre, na základe ktorých 3 m rozmer súradnice bodu P1 bol určený. Okrem nezrozumiteľnosti rozhodnutie vychádza aj z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nakoľko bolo potrebné hluk vo vonkajšom prostredí pred obvodovou stenou budovy podľa § 6 ods. 3 písm. b/ vyhlášky č. 549/2007 Z. z. vyhodnotiť vo vzťahu ku každému obytnému podlažiu osobitne. Podľa názoru krajského súdu je takisto potrebné vyhotoviť hlukovú štúdiu aj vo vzťahu k pozemku parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria vo výmere 996 m², k. ú. Q., na ktorej sa nachádza rodinný dom žalobcu a ktorá sa s rodinným domom aj využíva, tak ako to vyplýva z prílohy k vyhláške č. 549/2007 Z. z.

Krajský súd v odôvodnení ďalej uviedol, že správne orgány sa nedostatočne zaoberali námietkou žalobcu týkajúcou sa hluku a nedostatočne zistili skutkový stav, nakoľko podklady, ktorými preskúmavali námietku žalobcu, neboli dostačujúce. Hluková štúdia ani preskúmané rozhodnutia neboli riadne odôvodnené, tak aby bolo zrejmé, na základe akých konkrétnych ukazovateľov spracovateľ štúdie vymedzil východiskové body. Správne orgány si nezabezpečili vypracovanie hlukovej štúdie, ktorá by zistila predpokladané množstvo hluku v súvislosti s umiestnením stavby merané podľa § 6 ods. 3 písm. a/ vyhlášky č. 549/2007 Z. z. vo vzťahu k pozemku žalobcu, na ktorom je postavený rodinný dom, a súčasne nevykonali merania, ktoré by preukazovali predpokladané hodnoty hluku podľa § 6 ods. 3 písm. b/ citovanej vyhlášky vo vzťahu ku každému obytnému podlažiu rodinného domu osobitne.

Proti tomuto rozsudku vo výroku o zrušení rozhodnutia žalovaného ako aj Mesta Martin podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu zamietnuť; odvolanie proti výroku o náhrade trov konania osobitne nepodal. Namietal, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a neúplného zistenia skutkového stavu veci. Hluková štúdia a jej doplnok boli vypracované pre posúdenie možnosti umiestniť navrhovanú stavbu v zastavanom obytnom území sídliska Q. vzhľadom na jej predpokladané hlukové zaťaženie prostredia, pre ktoré zákonodarcia stanovil prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku, infrazvuku a vibrácií vo vonkajšom prostredí a vnútornom prostredí budov vo vyhláške č. 549/2007 Z. z. Predložená hluková štúdia a jej doplnok vychádzali z hodnôt uvedených v tabuľke č. 1 k vyhláške č. 549/2007 Z. z., podľa ktorej sú stanovené prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí - Kategória územia II, opis chráneného územia Priestor pred oknami obytných miestností bytových a rodinných domov, priestor pred oknami chránených miestností školských budov, zdravotníckych zariadení a iných chránených objektov, vonkajší priestor v obytnom a rekreačnom území. Výpočtový bod P1 bol určený v zmysle § 2 písm. zo/ bod ii/ vyhlášky č. 549/2007 Z. z., podľa ktorého vonkajšie prostredie je chránený vonkajší priestor pred obvodovými stenami bytových budov, škôl, zariadení zdravotnej starostlivosti a iných budov vyžadujúcich tiché prostredie. Model územia bol realizovaný tak, aby čo najobjektívnejšie odrážal reálny stav. Výpočtový bod P1 bol zadaný 2 m od fasády rodinného domu vo výške 3 m nad terénom za účelom zabezpečenia voľného akustického poľa, t. j. bez prekážok medzi zdrojom hluku a obytným domom z dôvodu malej vzdialenosti rodinného domu od navrhovaného

zdroja hluku (29,5 m), predpokladanej nepretržitej prevádzky strojného zariadenia nafukovacej haly (aj počas nočnej doby) a z hľadiska ochrany zdravia osôb je nočná doba relevantnejšia.

Za týchto podmienok bol výpočtový bod P1 zadán aj vo výške 1,5 m nad terénom a 2 m od obvodovej steny. Teoretickým výpočtom boli vypočítané rovnaké hodnoty L_{Aeq} 42,7 dB(A) ako v prípade zadania výpočtového bodu vo výške 3 m nad terénom. Z toho vyplýva, že posudzovaná hodnota určujúcej veličiny bude dodržaná pre denný, večerný aj nočný časový interval bez ohľadu na to, či sa tento výpočtový bod nachádza vo výške 1,5 m alebo 3,0 m nad terénom. Potom aj prípustné hodnoty hluku budú rovnaké pre úroveň 1. NP aj 2. NP rodinného domu žalobcu. Výpočet uvedený v hlukovej štúdii nezohľadňoval žiadne prekážky, t. j. jestvujúce oplotenie, vplyv vegetácie, ktoré predstavujú prirodzené prekážky pre šírenie hluku. Dodatočne bol realizovaný aj výpočet pre hranicu pozemku rodinného domu - hodnota pre nočný čas bola vypočítaná na 44,8 dB (so započítaním miery nepresnosti vo výške 1,6 dB), čo je veľmi tesne pod limitom stanoveným pre nočný čas (45 dB), avšak konkrétne hodnoty môžu byť namerané až po spustení zariadenia do prevádzky. Teda, pre denný a večerný čas bola vypočítaná hodnota hluku na 42,7 dB (limit pre uvedené denné obdobie je 50 dB) a pre nočný čas 44,8 dB (limit pre nočný čas predstavuje 45 dB).

Žalovaný v odvolaní ďalej uviedol, že vzhľadom na to, že išlo o územné rozhodnutie, stavebný úrad sám porovnal predloženú projektovú dokumentáciu a zároveň si zaobstaral aj záväzné posudky dotknutých orgánov. Žiadne zo záväzných stanovísk neboli záporné. Rozhodnutím o návrhu na umiestnenie stavby (ktorým sa stavba priamo nerealizuje) sa vytvára iba právny základ pre rozhodnutie o realizácii stavby, ku ktorej môže, ale aj nemusí v budúcnosti dôjsť. Žalovaný zastáva názor, že podklady, na základe ktorých preskúmaval námietku žalobcu, boli dostačujúce a preskúmané rozhodnutia boli na podklade predloženej hlukovej štúdie a jej výsledkov riadne odôvodnené. Vyhodnotenie vypočítaných údajov bolo zvolené tak, aby čo najkomplexnejšie postihovalo sledovanú akustické pomery v území a zároveň boli dodržané podmienky vyhlášky č. 549/2007 Z. z. a ďalšej platnej legislatívy. Žalovaný nesúhlasil s názorom krajského súdu, že je osobitne potrebné vykonať merania predpokladaného hluku vo vonkajšom prostredí, pretože zdroj hluku reálne nejestvuje, čo bráni vykonaniu merania. K takému meraniu možno pristúpiť až vtedy, keď sa stavba uskutoční a dokončí spolu so zdrojom hluku a v rámci jej skúšobnej prevádzky sa bude môcť potom takéto meranie vykonať (§ 81b písm. d/, § 84 stavebného zákona). Dôvodom na zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie, by mala byť len vada, ktorá mohla mať vplyv na vecnú správnosť a zákonnosť rozhodnutia; rozhodnutie by sa nemalo zrušiť len preto, aby sa zopakoval proces a odstránili sa vady, ktoré podľa žalovaného s prihliadnutím na žalovaný prezentované skutočnosti nemôžu privodiť vecne iné rozhodnutie.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť; uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 161,75 € (1 úkon právnej služby 127,16 € - vyjadrenie k odvolaniu, 1 x režírný paušál 7,63 €, daň z pridanej hodnoty vo výške 26,96 €). Žalobca sa so závermi krajského súdu stotožňuje. Z predmetnej hlukovej štúdie nevyplýva, že by bol vykonaný výpočet hodnoty hluku aj pre výpočtový bod nachádzajúci sa vo výške 1,5 m nad terénom, 2 m od obvodovej steny. Nie je teda zrejmé, z čoho žalovaný vychádzal, keď v podanom odvolaní tvrdil, že pri zadaní výpočtového bodu P1 vo výške 1,5 m nad terénom boli teoretickým výpočtom vypočítané rovnaké hodnoty hluku L_{Aeq} 42,7 dB(A). Z rozhodnutí správnych orgánov prvého a druhého stupňa nevyplýva, žeby vychádzali aj z dodatočných výpočtov týkajúcich sa nočného merania hluku. Navyše, podľa názoru žalobcu, tento výpočet nebol vykonaný správne, pretože vzdialenosť rodinného domu po koniec pozemku je 16,5 m, vzdialenosť strojovne od rodinného domu je 29,5 m, z čoho vyplýva, že vzdialenosť strojovne od konca pozemku nemôže byť 18,5 m, ale musí byť menšia. Preto aj hodnota hluku musí byť automaticky vyššia a vzhľadom k tomu, že pri vzdialenosti 18,5 m bola hodnota hluku vypočítaná na 44,8 dB (vrátane miery nepresnosti výpočtu 1,6 dB), čo je veľmi tesne pod stanovenou hranicou pre noc (45 dB), bude hodnota hluku pri menšej vzdialenosti od strojovne nepochybne nad stanovenou hranicou hluku pre noc (45 dB). Navyše, dodatočné výpočty hladiny hluku v noci, ktoré boli vykonané po vydaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, neboli žalobcovi predložené, preto sa k nim nevie relevantne vyjadriť. Žalobca poukázal na účel územného konania, ktorým je vykonanie opatrení v území tak, aby bola v plnom rozsahu zabezpečená ochrana

záujmov spoločnosti ako celku pri súčasnom rešpektovaní oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Už v územnom konaní je potrebné, aby sa stavebný úrad zaoberal všetkými námietkami účastníkov územného konania. Preto podľa názoru žalobcu, ak by sa malo meranie hluku vykonať až potom, keď sa stavba uskutoční a dokončí, nebudú tak chránené oprávnené záujmy účastníkov územného konania, pretože o umiestnení stavby už bude rozhodnuté a po realizácii stavby ho už nebude možné meniť. Preto sa žalobca dožaduje ochrany svojich práv ešte v čase, keď sa o umiestnení stavby len rozhoduje, aby sa v prípade, žeby navrhovaná stavby nespĺňala požiadavky ochrany zdravia a života ľudí, mohlo nájsť ešte iné riešenie a iné umiestnenie stavby.

Ďalší účastníci v prvom až treťom rade sa k odvolaniu žalovaného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní spolu s výrokom o náhrade trov konania, pretože ide o závislý výrok, ktorý nebol napadnutý odvolaním (§ 212 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil, s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

S účinnosťou od 1. januára 2013 došlo k zrušeniu krajských stavebných úradov zákonom č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 1 písm. b/). Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 citovaného zákona pôsobnosť krajských stavebných úradov ustanovená osobitnými predpismi prechádza na obvodné úrady v sídlach krajov. V predmetnej veci v druhom stupni rozhodoval bývalý Krajský stavebný úrad v Žiline, preto jeho právnym nástupcom je Obvodný úrad v Žiline, ktorý má procesnú spôsobilosť konať v súdnom konaní (§ 2 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konal s Obvodným úradom v Žiline ako s právnym nástupcom žalovaného, a teda účastníkom tohto preskúmovacieho konania (§ 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, § 1 písm. b/, § 2 ods. 1 zákona č. 345/2012 Z. z., § 2 ods. 6 zákona č. 515/2003 Z. z.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. A/2011/00559, zistil, že prvostupňový správny orgán - stavebný úrad - Mesto Martin rozhodnutím č. MSS-12228/2010/4-Ga zo dňa 19.novembra 2010 rozhodol o umiestnení stavby „Tenisový areál Martin, k.ú. Q.“ s nafukovacou halou a objektom služieb na pozemku parc. č. XXX/XXXX v k. ú. Q., tak ako je zakreslené v situačnom výkrese, ktorý je neoddeliteľnou časťou tohto územného rozhodnutia. Stavebný úrad v odôvodnení rozhodnutia reagoval na námietky žalobcu týkajúce sa hluku a svetelnosti po umiestnení nafukovacej haly, ktorá bude tenisové kurty chrániť v zime, tak že odkázal na svetlotechnický posudok a hlukovú štúdiu, v ktorých sú parametre namietané žalobcom už vyriešené a zároveň poukázal na kladné stanovisko Útvaru hlavného architekta Mesta Martin. Následne stavebný úrad námietky žalobcu zamietol.

Právny predchodca žalovaného bývalý Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodnutím č. 2011/00559/KRA zo dňa 23.februára 2011 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil územné rozhodnutie Mesta Martin č. MSS-12228/2010/4-Ga zo dňa 19.novembra 2010. Uviedol, že hluková záťaž z vetracieho zariadenia (vzduchotechnickej jednotky zariadenia nafukovacej haly) a zdravotníckych zariadení stavby bolo vyriešené v hlukovej štúdii a hodnota prevádzkového hluku bola vypočítaná na 42,7 dB (vo vzdialenosti 2 m od fasády, 3 m nad terénom najbližšieho rodinného domu vo vzdialenosti 29,5 m od zdroja hluku), čo je menej ako denná prípustná hodnota hluku 50 dB. Konštrukcia, v ktorej bude umiestnený teplovzdušný agregát, je navrhovaná z trapézového plechu, ktorý bude doplnený o zvukoizolačný obklad, ktorý zníži hladinu hluku, alebo alternatívne môže byť umiestnený aj do typizovaného kontajnera. Žalobcom namietané vyššie hodnoty hluku na hranici pozemku, ktorá je vzdialená 15 m od zdroja hluku,

možno považovať len za predpokladané zvýšenie hladiny hluku vzhľadom na menšiu vzdialenosť od zdroja hluku. Pre posúdenie však bolo potrebné určiť taký bod, ktorý určuje vyhláška č. 549/2007 Z.z., t.j. priestor pred oknami obytných miestností bytových domov a rodinných domov. Žalovaný preto považoval hlukovú štúdiu za dostatočnú a preukazujúcu vhodnosť umiestnenia stavby.

Z hlukovej štúdie vypracovanej spoločnosťou ENVICONSLT, s.r.o. dňa 28. apríla 2010 vyplýva, že výpočtový bod P1 (relevantný v prípade žalobcu) bol zadaný na východnej fasáde najbližšieho rodinného domu (ktorého je žalobca spoluvlastníkom) na Q. Z., 2 m od fasády vo výške 3 m nad terénom; vzdialenosť od zdroja hluku bola 29,5 m. Pre referenčný časový interval deň - večer - deň bola vypočítaná hodnota hluku L_{Aeq} 42,7 dB(A), pričom limit bol 50 dB. Podmienkou pre tento výpočet je umiestnenie zariadenia, ktoré je zdrojom hluku, do uzatvoreného objektu; konštrukcia je navrhovaná z trapézového plechu, ktorý by mal doplnený o zvukoizolačný obklad vyhovujúci kategórii nepriezvučnosti DLR B2 od 15 do 24 dB; alternatívne je navrhované umiestnenie do typizovaného kontajnera.

Územné konanie predchádza stavebnému konaniu a jeho právoplatné skončenie tvorí podmienku sine qua non pre stavebné konanie. Územné konanie prebieha pred stavebným konaním alebo najneskôr spolu so stavebným konaním v rámci spojeného územného a stavebného konania za splnenia podmienok uvedených v § 39a ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon). V predmetnej právnej veci neboli splnené podmienky na spojenie územného a stavebného konania podľa citovaného zákonného ustanovenia, pretože nejde o jednoduchú stavbu alebo jej prístavbu a nadstavbu, u ktorej by boli podmienky umiestnenia stavby jednoznačné.

Podľa § 37 ods. 1 stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom (§ 37 ods. 2 stavebného zákona).

Z ustanovení § 37 ods. 3, § 126 ods. 1, § 140a, § 140b stavebného zákona vyplýva, že stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Ak sa konanie podľa stavebného zákona dotýka záujmov chránených predpismi o ochrane zdravia ľudu, rozhodne stavebný úrad na základe záväzného stanoviska dotknutého orgánu, ktorý uplatňuje požiadavky podľa osobitných predpisov. Dotknuté orgány v konaniach podľa tohto zákona chránia záujmy uvedené v § 126 ods. 1 najmä tým, že majú právo, okrem iných, podávať záväzné stanoviská podľa § 140b. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa stavebného zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci. Regionálny úrad verejného zdravotníctva so sídlom v Martine v záväznom stanovisku č. HŽP 2010/00873 zo dňa 1. apríla 2010 uviedol, že vzduchotechnické zariadenie nafukovacej haly, ktoré je zdrojom hluku, môže svojou činnosťou narúšať kvalitu a pohodu bývania v okolitých bytových domoch. Na základe tejto skutočnosti, v záujme zabezpečenia zdravých a zdravie podporujúcich životných a pracovných podmienok, je potrebné predložiť hlukovú štúdiu vypracovanú za účelom posúdenia vplyvu prevádzky tenisového areálu, vzhľadom na plánovanú realizáciu nafukovacej haly pre prevádzku zariadenia v zimnej sezóne s nepretržite bežiacim vzduchotechnickým

zariadením na okolitú bytovú výstavbu a po jej realizácii vykonať merania hluku vo vonkajšom prostredí za spustenia vzduchotechnického zariadenia nafukovacej haly do plnej prevádzky, a to s dôrazom na prípadné ovplyvnenie bývania v bytových domoch v blízkosti navrhovaného tenisového areálu s navrhnutím technických opatrení, ktorými sa zabezpečí dodržanie prípustných hodnôt určujúcich veličín hluku v zmysle § 27 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 355/2007 Z. z.).

V zmysle ustanovenia § 27 ods. 3 zákona č. 355/2007 Z.z. pri návrhu, výstavbe alebo podstatnej rekonštrukcii budov je potrebné zabezpečiť ochranu vnútorného prostredia budov pred hlukom z vonkajšieho prostredia pri súčasnom zachovaní ostatných potrebných vlastností vnútorného prostredia.

Vyhláška č. 549/2007 Z. z. sa vzťahuje na hluk, infrazvuk a vibrácie, ktoré sa vyskytujú trvale alebo prerušovane vo vonkajšom prostredí alebo vo vnútornom prostredí budov v súvislosti s aktivitami ľudí alebo činnosťou zariadení (§ 1 ods. 2). Vo vnútornom prostredí budov sa hodnotí hluk najmä z vnútorných a vonkajších zdrojov, ktorým je aj hluk prenikajúci z vonkajších zdrojov, napríklad hluk z dopravy, hluk z iných zdrojov (§ 2 písm. c/ bod ii/). Vyhláška č. 549/2007 Z.z. tiež upravuje prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku vo vonkajšom prostredí a prípustné hodnoty určujúcich veličín hluku a infrazvuku vo vnútornom prostredí budov pre deň, večer a noc (§ 4 ods. 1, Príloha k vyhláške).

V ustanovení § 6 ods. 3 citovanej vyhlášky sú podrobné uvedené kritériá na hodnotenie hluku a infrazvuku tak vo vonkajšom prostredí mimo budov (písm. a/ až písm. c/) ako aj vo vnútornom prostredí budov (písm. d/). Krajský súd správne poukázal na to, že z hlukovej štúdie nevyplýva, žeby boli dodržané postupy merania uvedené v § 6 ods. 3 písm. a/, písm. b/, teda hodnotenie v mieste 1,5 m $\pm$ 0,2 m nad terénom (mimo budov), a 1,5 m $\pm$ 0,5 m od steny budovy a vo výške 1,5 m $\pm$ 0,2 m nad podlahou príslušného podlažia (pred obvodovou stenou budovy). V hlukovej štúdii nie je presne uvedený dôvod, prečo došlo k meraniu hluku 3 m nad terénom. Navyše, v hlukovej štúdii absentuje meranie hluku v budove - rodinnom dome žalobcu postavenom na parcele č. XXX/X v k.ú., Q., obec G. - podľa § 6 ods. 3 písm. d/ vyhlášky č. 549/2007 Z. z.; hluková štúdia je preto neúplná. Správny orgán prvého stupňa (stavebný úrad) ako aj žalovaný v konaní a pri vydaní svojich rozhodnutí vychádzali z neúplných podkladov, čo mohlo mať vplyv na zákonnosť ich rozhodnutí. Najvyšší súd Slovenskej republiky nesúhlasí s názorom žalovaného uvedeným v odvolaní, že zmenená hluková štúdia by nemohla znamenať iné rozhodnutie v územnom konaní a došlo by len k formálnemu zopakovaniu správneho konania. Práve naopak, z výsledkov hlukovej štúdie môže vyplynúť aj iný záver, aký predpokladá žalovaný (pričom žalovaný neuviedol dôvody, na základe ktorých dospel k svojmu záveru), teda že hluk bude vo vyššej intenzite ako predpokladá norma. Túto skutočnosť podčiarkuje aj to, že v nočných hodinách bola intenzita hluku vo vonkajšom prostredí nemeraná len veľmi tesne pod maximálnou hranicou: 44,8 dB, pričom maximálna hranica je 45 dB. Pri tomto nočnom meraní je potrebné zohľadniť aj to, že vzdialenosť od zdroja hluku bola určená nesprávne - bola väčšia ako v skutočnosti. Preto ak by sa zdroj hluku priblížil, tak ako to aj v skutočnosti je, intenzita hluku by mohla byť vyššia a mohla by prekročiť maximálnu hranicu 45 dB. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň zdôrazňuje, že nočný odpočinok je zo zdravotnej stránky nevyhnutný na regeneráciu a zdravie ľudí, a preto je potrebné mu venovať náležitú pozornosť. Preto aj nameraná hodnota intenzity hluku v noci 44,8 dB, aj keď je síce pod hranicou 45 dB, je len 0,2 dB nižšia ako prípustná hranica intenzity hluku v noci (teda veľmi intenzívne sa blíži k stanovenej maximálnej hranici hluku v noci), ktorá môže za stálej a reálnej prevádzky zdroja hluku aj prevýšiť maximálnu prípustnú hranicu hluku v noci. Hranicu nameraného hluku v noci 44,8 dB preto možno chápať za takmer rovnako intenzívnu ako 45 dB a majúcu potenciálny vplyv na zdravie ľudí v okolitých budovách - bytových domoch a rodinnom dome.

Navyše, v hlukovej štúdii bola pri bode P1 nameraná hodnota v referenčnom časovom intervale deň - večer - deň, pričom mala byť nameraná v referenčnom časovom intervale deň - večer - noc (strana 7, tab. 3 hlukovej štúdie). Dodatočné výpočty hladiny hluku cez noc, na ktoré poukazoval žalovaný, boli spracované až po vydaní rozhodnutia žalovaného, nie sú súčasťou administratívneho spisu, žalobca sa k nim nemohol vyjadriť ako k podkladom rozhodnutia, čím bolo porušené právo žalobcu vyplývajúce z § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len Správny

poriadok).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa rovnako nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že nemožno vykonať osobitné meranie hluku, pretože zdroj hluku ešte neexistuje. Ak bolo možné v hlukovej štúdii simulovať hluk vo vonkajšom prostredí, nemal by byť problém ho simulovať aj vo vnútornom prostredí so zadaním príslušných parametrov (vzdialenosť od zdroja hluku, intenzita hluku, tesnenie okien budovy a podobne).

Okrem uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že vo výroku rozhodnutia o umiestnení stavby č. MSS-12228/2010/4-Ga zo dňa 19. novembra 2010 je nesprávne označená parcela, na ktorej má byť predmetná stavba umiestnená. Vo výroku je nesprávne uvedené parcelné číslo XXX/XXXX v k. ú. Q., obec G., pretože táto parcela z informácií Katastrálneho portálu Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky v k.ú. Q., obec G. neexistuje. V uvedenom katastrálnom území a obci sa nachádza len parcela č. XXX/XXX zapísaná v Liste vlastníctva č. XXXX. Na rozdiel od krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky nepovažuje nesprávne označenie parcely len za mylné označenie, ale za pochybenie správneho orgánu, ktorý rozhodol o umiestnení stavby na neexistujúcom pozemku. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že záväzný a vykonateľný je výrok rozhodnutia, ktorý ak obsahuje nesprávne, neúplné informácie a iné zjavné nesprávnosti, ktoré neboli napravené opravným rozhodnutím v zmysle 47 ods. 6 Správneho poriadku v spojení s § 140 stavebného zákona, je zmätočný a nevykonateľný. Tak je tomu aj v predmetnej právnej veci, čo predstavuje ďalší dôvod na zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov pre ich nezrozumiteľnosť podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku.

V prípade preskúmania výroku o náhrade trov konania (§ 212 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) Najvyšší súd Slovenskej republiky zohľadnil, že žalovaný nenamietal výšku náhrady trov konania, spôsob výpočtu náhrady trov konania ani lehotu, v ktorej je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania. Krajský súd v Žiline pri vyčíslení náhrady trov konania správne postupoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na zrušenie ani zmenu rozsudku krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Krajský súd v Žiline nepochybil, keď rozhodnutie žalovaného spolu s rozhodnutím stavebného úradu podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c/, písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na základe toho Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20 S 29/2011-60 zo dňa 21. februára 2012 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 250ja ods. 3 posledná veta Občianskeho súdneho poriadku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 161,75 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri výpočte náhrady trov konania vychádzal z § 11 ods. 4, § 14, § 15 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Celková výška náhrady trov konania 161,75 € pozostáva z nasledovných úkonov právnej služby:

- písomné vyjadrenie z 1. júna 2012 k odvolaniu žalovaného - 127,16 € (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),

- režijný paušál 7,63 € (§ 15 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.),

- daň z pridanej hodnoty 20 % zo 134,79 € = 26,96 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Ďalším účastníkom v prvom až treťom rade nepriznal náhradu trov konania, pretože neboli v odvolacom konaní úspešní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.